

Žewetnasty wjazor.

Ako se k žajtšchemu bwitafcho, hubuži Robinson bwojogo Bětkka k žěku. Wonej žělafchtej zeky žen, kopafchtej bomy, wěsafchtej s powraškami a wittkami jaden ku drugemu, a tak bu spławadko gotowe, kenž běšcho dwanašćo kofsch dlujke a žašesch kofsch schyroke.

Na druge žajtšcho bu wotlěw a s tym pušchczišchtej se na spławadle — dlujke žerži w rukoma — k kóži.

Kak dybotafcho Robinsonowa hutšchoba, ako se k kóži pschibližafchtej, nejlubej by ju poschkaš. Ale sašej bu tužny, dyž na to se pomyšli, až bu kóžnizy hujěli, a až jo jich morjo šnaž požreko; gab tud hyschczi byli, och tak rad by s nimi šobu domoj jěš! Něto paš namožafcho niz sachopišch, ako jan šebe jich dobytki šebrašch.

Jan: „Možo ga won jich dobytki brašch?“

Šan: Šo, to možo; pscheto joli až won je něberjo, ga spožera je morjo; pscheto dyž se kóž roškamjo, ga šypno se schytkno do morja. Won možo wšěsch, zož šam třeba, a šcho druge možo chowafsch, a joli až raš jadnogo wot starých kněšow pošmaka, možo jim to sašej dašch, dyž jomu jogo prozu šarownaju.

Žož dobytki na roškamanych kóžach nastupa, ga šu luže we někotarych šemjach se tak šjadnali, až je do tschich želow roš-